

— А, негоднико! — каза великият везиръ, — малко ти дойде да учиш хората, та захвана и птицитѣ! Това повеченѣма да бжде! Сгрѣшихъ азъ предъ небето и предъ земята! Отъ излишна доброта сгрѣшихъ. Но сега азъ знамъ, какъ да ти затворя устата!

И заповѣда да го набиятъ на колъ. Още сжщия день на главния площадъ набиха Садрая на заостренъ и подкованъ съ желѣзо колъ.

Хората обичахъ зрелищата. Ако нѣма хубави, гледатъ лоши. Цѣлъ Техеранъ излѣзе да гледа наказанието. Садрай седѣше на кола, охкаше и все по-дълбоко се натъкваше.

— За какво го наказватъ? — питаха изъ тълпата незнающитѣ.

— За това, че казвалъ: „великият везиръ е крадецъ“ — отговаряха знающитѣ.

Благоразумнитѣ хора съжаляваха Садрая:

— Защо ти трѣбваше да говоришъ така?

Всрѣдъ охкания и стонове, Садрай отговаряше:

— Та какво друго можехъ да говоря, щомъ това е истина? . . .
Още отъ дете ме учиха, па сетне и азъ учехъ другитѣ, че трѣбва да се говори само истина . . . Ако кажехъ за него друго нѣщо, никой нѣмаше да повѣрва, защото всичко друго щѣше да бжде лъжа.

И гледайки какъ се мжчеше и умираше Садрай, тълпата разсжждаваше:

— Значи, вѣрно е, щомъ човѣкътъ и върху кола казва сжщото!

И цѣлъ Техеранъ научи и повѣрва, че великият везиръ е крадецъ

Сега вече всички — стари, и млади, жени и деца, богати и бедни, умни и глупави, учени и прости — всички въ единъ гласъ говорѣха:

— Великият везиръ е крадецъ.

Даже говорѣха съкратено. Никой вече не казваше: „Великият везиръ“, а просто казваха: — Великият крадецъ. И всѣки разбираше за кого става дума.

Като видѣ, че злото взима такива размѣри, великият везиръ се смути и си каза:

— А, ха! Пожарътъ се разпали тѣй, че само съ моята мждростъ не ще ми бжде възможно да го потуша!

И заповѣда изъ цѣлата страна да избератъ най мждритѣ хора и да ги изпратятъ въ Техеранъ на съветъ.

* *

Избраха и изпратиха.